

at komme med Lovforslag i saa Henseende, men jeg vil dog antage, at den højtærede Minister ligesom saa mange andre Landmænd vil have lagt Mærke til, hvordan Ukrudtet faar Lov til at florere paa offentlige Pladser tilhørende Staten eller Kommunen, og her synes jeg dog, der kunde være et Omraade, hvor Lovgivningsmagten muligvis med Rette kunde gribe ind; jeg antager, at den højtærede Minister vil være enig med mig deri. For øvrigt er vi kommet ret vidt med Lovgivning paa dette Omraade, om end ikke direkte: Vi giver Bevilninger til Udbredelse af Oplysninger om de forskellige Ukrudtsplanter og til Opmuntring til at holde Markerne rene. Her er Landbrugsministeren og jeg ganske enige.

Den højtærede Minister udtalte, at naar jeg havde rost ham for dette Lovforslags Fremkomst, fordi det var et fornuftigt Lovforslag, skulde jeg vide, at han ikke fremkom med andet end fornuftige Lovforslag; derfor havde jeg en vis Forpligtelse til at følge ham. Ganske vist kom Ministeren til senere at sige, at han kunde tage fejl, og saa vil jeg gerne spørge, om jeg ogsaa skal følge ham, naar han fejler; det forekommer mig dog at være et lidt for stort Forlangende.

I øvrigt takker jeg Ministeren for hans Imødekommenhed overfor min Henstilling om Nedsættelse af et Udvalg, som Landbrugsministeren skulde have at støtte sig til. Jeg har ganske vist ikke tænkt paa et stort Udvalg, som skulde bo i Landets forskellige Egne, saa det var vanskeligt at faa det sammenkaldt — Landet er dog for øvrigt ikke saa stort, at det vilde tage saa lang Tid. Hvis man imidlertid mener, at Udvalget skulde kunne samles i en vældig Fart, tænker jeg, at der kan tages Hensyn dertil. Man kan ikke vide, hvilke Sygdomme der kan være, det er egentlig en Kamp mod Vejrømmer, hvis noget er en Kamp mod Vejrømmer. Men hvis Udvalget bliver til Virkelighed og man mener, at Medlemmerne skulde bo vel i Nærheden af København, vil Organisationerne sikkert tage Hensyn dertil.

Holdgaard: Jeg blev ikke overbevist af Landbrugsministerens Udtalelser om Landbrugernes Anmeldelsespligt. Det, Ministeren fremførte: hvad vil Landbrugerne sige? kan dog ikke være det ene afgørende. Hvad siger de i Norge? Der har de gennemført det. Jeg paaberaabte mig ogsaa Sagkundskaben; de to Mænd, som har forhandlet om det, de to Professorer, foreslaar det, saa det er vel ikke helt ved Siden af. Jeg mener selvfølgelig ikke,

som Ministeren tilsyneladende vilde udlægge mit Standpunkt, at Landbrugerne skulde straffes, naar de ikke anmeldte, hvis der var en Sygdom i deres Planter; thi der kan jo tænkes Tilfælde, hvor vedkommende ikke er opmærksom paa Sygdommen, saa man kan jo indsætte en Bestemmelse om, at naar Land- eller Havebrugeren opdager Sygdommen, har han Anmeldelsespligt. Det synes jeg ikke er for meget at forlange, og det vil dog maaske fremme Sygdommens Bekæmpelse.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Til det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]) vil jeg sige, at skal et saadant Udvalg nedsættes, er det sikkert ikke nok, at man henvender sig til Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, der jo repræsenterer Landbruget. Havebruget og Skovbruget maa sikkert ogsaa repræsenteres deri, og det kan derfor ikke blive noget helt lille Udvalg. Jeg vil ikke paa Forhaand benægte, at der kan være nogen Rimelighed i at nedsætte et saadant Udvalg, men jeg tror, at det maa nærmere præciseres, hvad det skal have med at gøre. Det maa ikke være saaledes, at den Handlefrihed, som i paakommende Tilfælde kan være nødvendig, i nogen Grad formindskes paa Grund af et saadant Udvalgs Tilstedeværelse.

Til det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Holdgaard), der fastholdt den Opfattelse, at man godt kunde give et Paabud i Loven om, at Landmænd og andre Plantedyrkere skulde have en Anmeldelsespligt, naar nogle af de Sygdomme, som Ministeriet i Henhold til denne Lov maatte erklære for ondartede, og som falder ind under denne Lovs Bestemmelser, maatte forekomme i deres Afgrøder, skal jeg sige, at selvfølgelig kan man paabyde det, og hvis man saa er saa liberal som det ærede Medlem og siger, at de ikke skal ifalde Straf ved Undladelse deraf, sker der jo ingen Skade; men der sker det, som for mig er utiltalende, nemlig at man giver en Lov, om hvilken man paa Forhaand kan sige sig selv, at det, den paabyder, ikke i Virkeligheden kan fremtræde som et Paabud. Det er ganske teoretisk, at man kan paabyde Landmænd, Havebrugere og Skovbrugere, at de skal anmelden en Sygdom, som de slet ikke kender, det kan de selvfølgelig ikke, og naar det Spørgsmaal opstaar, om de har overtraadt et saadant Paabud eller ikke, vil det være meget vanskeligt at føre Bevis for, hvornaar vedkommende har været vidende om, at han har haft den paagældende Sygdom i sin Afgrøde. Jeg tror, det er rigtigt at ind-